

DREPTUL

LEGISLAȚIUNE — DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — ECONOMIA POLITICĂ

APARE ODATĂ PE SĂPTĂMÂNĂ SUB CONDUCEREA D-ilor

C. G. DISSESCU

V. ATHANASOVICI, PAUL NEGULESCU, DEM. NEGULESCU, ALEX. CERBAN, C. MEITANI.
N. POLIZU-MICȘUNEȘTI, C. HAGI-THEODORAKY

SILIU RĂDULESCU
PRIM-REDACTOR

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
3, STRADELA SF. SPIRIDON, 3

B. P. RĂDULESCU
REDACTOR-ADMINISTRATOR

O Hamangiu.— Evoluția noțiunii de cauză.

Jurisprudența Română.— *Inalta Curte de Casație și Justiție, secția I.*— Impozite.— Contribuțiuni directe.— Creanțe care derivă din operațiuni necomerciale.— Taxare.

(Grigore Ghica-Deleni cu Minist. de Finanțe).

Trib. Ilfov, secția I com.— Gaj.— Acțiuni nominative.— Titluri și certificate provizorii.— Registre comerciale.— Forță probantă.

(Societatea de petrol Moreni-Ghizdăveni cu Moștenitorii defunct. Iorgu Mihailidi).

Trib. Bacău, secția I.— Apel.— Introducere înainte de comunicare — Dacă se mai poate introduce un nou apel și în ce termen.

(Gheorghe Toma cu Ion Neacșu).

EVOLUȚIA NOȚIUNII DE CAUZĂ !)

Iată o lucrare în adevăr originală și de o excepțională valoare juridică.

Autorul ei este d-l Traian Ionașcu, unul din pleiada tinerilor doctori în drept din Paris cari onorează cu scrisul și activitatea lor profesională, baroul și știința juridică românească. Mai ales în ultimul timp, Facultatea de drept din Paris, secția științelor juridice, ne-a trimis o generațiune nouă de juriști, generație cultă și muncitoare, care s'a impus chiar dela început prin scrisul și colaborarea ei așa de mult apreciată în revistele noastre de drept.

Această lucrare a d-lui Ionașcu, de o mare valoare juridică, a fost premiată de Universitatea din Paris, și în mod excepțional, a atras atențiunea unora dintre cei mai străluciți autori de drept și profesori ai Facultății din Paris ca d-nii: Henri Capitant, François Geny, Pierre Lalou, Georges Ripert, René Demogue și G. Berard, cari i-au făcut onoarea unor elogioase aprecieri și recenzii în cele mai de seamă reviste de drept franceze, de obicei așa de riguroase și sgârcite în laude.

„*L'évolution de la notion de cause dans les conventions à titre onéreux*“ a servit d-lui Traian Ionașcu, actualmente profesor suplinitor la Facultatea juridică din Cernăuți, ca teză pentru luarea doctoratului în drept. În această lucrare, d-sa adoptând

concepțiile metodologice ale lui François Geny (vezi *Science et Technique en droit privé positif*, 3 vol. Paris 1917) și înțelegând să le aplice la materia care-l interesa pentru a obține maximum de rezultat științific în tratarea ei, debutează în lucrarea sa la primul capitol — intitulat: „*La volonté dans la formation des contrats*“ — cu examinarea datelor științifice pe cari psihologia le precizează cu privire la fenomenul voinței. Această incursiune în domeniul științei psihologiei autoriză pe autor de a considera ca principii de elaborare științifică a teoriei cauzei, următoarele indicațiuni:

Dacă în materia neanimată cauza este un principiu *mecanic* — în acest sens că noțiunea de cauză implică un raport de anterioritate între forța creatoare și efectul produs (causa efficiens) — când această lege a cauzalității se aplică în domeniul intelectual atunci cauza este un principiu psihologic: *este ideea de scop* (cauza finală), și atunci fiindcă codul civil cere *consimțământ* și *cauză*, pe lângă celelalte condițiuni de validitate a convențiilor, suntem forțați să credem că legiuitorul a înțeles a introduce două concepte în construcția tehnică pe care el a dat-o voinței juridice, căci *consimțământul* nu se explică prin el însuși, întru cât el corespunde cu „*deciziunea*“ din procesul psihologic al voinței. Pentru a găsi sensul și direcțiunea unei voinți manifestate, este necesar de a-i degaja *scopul* sau, în terminologie juridică, *cauza*.

Știința psihologică afirmă că voința este o sinteză nouă și activă de elemente foarte variate de ordine afectivă și intelectuală, iar, în procesul de formațiune a mișcării voluntare și mai ales în determinarea și impunerea „*deciziunii*“, rolul eminent revine scopului. Dar actul de voință este extrem de profund, căci fiecare scop devine un mijloc după realizarea căruia se va putea atinge un alt scop care, la rândul său devine mijloc și așa mai departe până când se ajunge la nevoia inițială care a născut întreaga mișcare voluntară, așa încât actul de voință, prin însăși profunzimea lui prezintă două caracteristici asupra cărora tehnica juridică va avea de lucrat. Actul de voință este foarte *complex* și *inseșabil* în toată profunzimea sa, așa încât rolul tehnicii juridice va fi de a reduce — prin eliminarea a multor elemente — însăși această profunzime, înlăturând astfel analizele psihologice, care altfel

¹⁾ *L'évolution de la notion de cause dans les conventions à titre onéreux* (Etude de la doctrine et de l'extension de la nature de cause en jurisprudence) par Traian R. Ionașcu. Thèse de doctorat entièrement retenue par la Faculté de droit de Paris et honorée d'une subvention par la „Société des amis de l'Université de Paris.“ (1923. Edition „Presse Universitaires de France“. Paris).

ar trebui să intervie cu ocazia cercetării oricărei voinți juridice. Rolul acesta tehnic de limitare a profunzimei voinței juridice revine noțiunii de cauză, care este ireductibilă în orice sistem legislativ, întru cât, corespunde unei necesități absolut științifice. De aceea d-l Ionașcu cu multă ușurință ajunge să ne convingă că întreaga contradicție de concepții ce se pretinde că există între *principiul autonomiei voinței* — proclamat de legislațiile latine — și *teoria declarațiunii de voință* — inovația doctrinei și a legislației germanice — nu este decât o simplă aparență, care dispăre la prima cercetare mai aprofundată. Dar dacă noțiunea de cauză este esențială fiindcă asigură rolul tehnic de limitare a profunzimei voinței, apoi însuși acest rol s'a prezentat sub diverse aspecte în cuprinsul diferitelor teorii relative la noțiunea de cauză.

Și atunci d-l Ionașcu, într'un al doilea capitol — intitulat: „L'élaboration de la notion de cause“ — ne arată cum dreptul roman a fost obligat, prin însăși evoluția sa, să aducă corectări și atenuări neîncetate formalismului său rigid, și aceasta tocmai pentru a satisface datele psihologice. De asemenea, în același capitol, autorul explică felul după care vechiul drept francez a elaborat noțiunea de cauză, pe baza preocupărilor și sentimentelor semnalate la studiul dreptului roman. Concepția lui Domat atât de simplă și subiectivă fu modificată în teoria clasică a cauzei, pe care autorul, după o prealabilă expunere a elementelor sale și a vitalității ce această teorie prezintă, cu toată moda și succesul ieftin al școlii anti-cauzaliste, o examinează în capitolul al treilea — intitulat: „Considérations sur l'état de la doctrine“ — din punctul de vedere al forței negative ce ea conține și îi face o critică care, după cum spune d-l G. Berard în recenzia pe care o face lucrării d-lui Ionașcu, (vezi „Revue générale du Droit“, 1923, No. 2, p. 156—157) „en dépit de tout ce qui a été écrit à ce propos, se lit avec intérêt“. Într'adevăr, doctrina clasică se mulțumea să pătrundă în profunzimea voinței până la scopul volițiunii de a juca un oarecare rol în convenție; acest scop abstract și obiectiv constituie cauza în sensul clasicilor; tot ce-l depășea, se găsea aruncat în domeniul simplelor motive, indiferente ordinii juridice, întru cât sunt în afară de cadrele tehnice ale voinței juridice, așa cum le-au stabilit clasicii. Această doctrină elimina prea multe elemente, căci activitatea contractuală comportă mai întâi execuțiunea volițiunii de a face chiar contractul și apoi execuțiunea volițiunii de a îndeplini un oarecare rol în convenție. Deci era tot atât de necesar de a degaja scopul primei volițiuni cât și cel al volițiunii a doua, dat fiind că ambele volițiuni sunt juridice. În acest scop unii autori au consimțit a cerceta și considera ca făcând parte din voința juridică și scopul acestei volițiuni de a face contractul, însă numai atunci când acel scop era necesar la proclamarea unei categorii juridice (transacție, contracte aleatorii, etc.) de convențiuni. Din moment ce acest scop apărea concret și variabil de la un contractant la altul — și acesta este caracterul său general, căci el nu-i decât în mod excepțional abstract, — acei autori îl ignorau. Dacă s'a vorbit de o

„dualitate de cauză“ sau de „cauza dublă“, apoi aceasta nu s'a făcut decât atunci când scopul volițiunii de a face contractul era abstract și obiectiv.

Totuși acest scop este prea esențial voinței părților; în același timp el se găsește în ambianța contractului dacă nu în însuși conținutul său. De aceea jurisprudența — și studiul ei, atât în ce privește cauza falsă cât și în ce privește cauza imorală, constituie partea a doua a lucrării d-lui Ionașcu.

Debarasându-se de toate piedicile pe care doctrina clasică le pune la orice pas, profită de libertatea sa de interpretare — teoria clasică nefiind teoria legală — pentru a elabora o noțiune de cauză, noțiune suplă și adecuată vieții. Astfel scopul volițiunii de a face contractul, încetează de a mai fi un simplu motiv indiferent ordinii juridice, pentru a se confunda în conceptul cauzei: în consecință acest scop va limita profunzimea voinței juridice. Dar odată d-l Ionașcu ajuns la acest rezultat, se întreabă dacă e bine să se conchidă că noțiunea de cauză cuprinde numai scopul volițiunii de a face contractul sau și pe cel al volițiunii de a îndeplini un oarecare rol în convenție?

D-l Ionașcu se întreabă dacă este antagonism între sistemul jurisprudențial și teoria clasică, și — în concluziunea tezei sale — își exprimă credința contrară „en excellentes termes qui prouvent avec quel intérêt il a suivi l'enseignement de la Faculté de Paris“, după cum spune d-l G. Berard în recenzia, citată deja, pe care a făcut-o tezei d-lui Ionașcu în „Revue générale du Droit“. D-l Ionașcu susține lipsa acestui antagonism pentru considerațiunea că jurisprudența, cu toate că a construit sistemul său original, totuși n'a încetat de a face aplicațiunile practice ale teoriei clasice. De asemenea datele psihologice dovedesc intima corelațiune, stricta solidaritate psihologică care există între aceste două scopuri, căci, într'adevăr, scopul volițiunii de a îndeplini un oarecare rol în convenție nu-i decât mijlocul direct și imediat a cărui realizare e necesară pentru ca să putem atinge scopul volițiunii de a face contractul.

Insfârșit pe când unul din aceste scopuri este *imediat* în raport cu voința de a se obliga — consimțământul —, celălalt nu-i decât scopul *mediat*. Acestea sunt considerațiunile pentru cari d-l Ionașcu conchide la o teorie a *dualității de cauză*, cu condiția totuși ca această teorie să nu fie un expedient întrebuintat în vedere de a suplea la insuficiențele doctrinei clasice pe propriul său teren (creațiunea categoriilor juridice de convențiuni), ci, dim contra, o *teorie generală* care să prezinte cauza ca o noțiune a cărui conținut cuprinde: un element fix, constant abstract (scopul voinței de a îndeplini un oarecare rol în convenție) — e cauza în sens clasic; și un alt element, variabil dela un caz la altul și concret (scopul voinței de a face însuși contractul) — e cauza în sens jurisprudențial.

* * *

Acesta este conținutul de principii al lucrării d-lui Ionașcu, „étude qui atteste des connaissances étendues et sait encadrer de façon intéressante la théorie de la cause telle que la conçoit la doctrine

classique et telle que l'étend la jurisprudence, dans les idées les plus récentes sur la technique juridique, de sorte que son travail ne pourra être lu qu'avec intérêt" (astfel se exprimă d-l Prof. René Demogue în recenzia pe care o face la lucrarea d-lui Ionașcu în „Revue Trimestrielle de Droit civil“, 1923, p. 106, No. 10 Bis.). Lucrarea d-lui Ionașcu, care, după părerea d-lui P. Lalou (vezi recenzia lucrării d-lui Ionașcu în „La Gazette Dalloz“ No. 15, 1923), „contient une étude très approfondie de la notion de cause et de son évolution dans la jurisprudence française“, s'a bucurat de o primire excelentă la Facultatea din Paris, care, hotărând a o reține pentru concursul premiilor de teze, a însărcinat pe d-l Prof. Georges Ripert, președintele tezei d-lui Ionașcu, cu redactarea unui raport asupra lucrării destinate primierei. Iată câteva din observațiunile pe care le face d-l Prof. Georges Ripert asupra tezei d-lui Ionașcu: „Il n'était point facile d'écrire sur un pareil sujet une étude qui peut se flatter d'apporter quelque chose de nouveau. M. Ionașcu, a retracé l'histoire de l'idée et analysé les théories des causalistes et anticausalistes avec beaucoup de science. Quant à la jurisprudence, M. Ionașcu connaît admirablement cette jurisprudence et il analyse les cas de nullité des contrats pour fausse cause, et les cas de nullité pour cause illicite.

„Le meilleur éloge que l'on puisse faire de la thèse de M. Ionașcu c'est que sur un certain nombre de points il se trouve en conformité de pensée avec M. Le Professeur Henri Capitant qui vient de publier sur la cause un livre magistral, alors que le candidat travaillait de son côté et sans l'aide de ce livre à la solution du même problème. Peut-être pourrait-on reprocher à M. Ionașcu un peu d'obscurité due à la concision trop grande de la pensée juridique et à la tournure philosophique de l'expression. Mais ce défaut n'est que l'envers d'une grand qualité; la profondeur et souvent même l'originalité de la pensée juridique. Dans toute sa partie constructive cette thèse révèle un esprit vigoureux, dans sa partie analytique elle témoigne des connaissances juridiques très approfondies. M. Ionașcu cherche l'idée de cause dans le but du contrat déterminé par la volition commune des parties. Il a été par conséquent amené à faire l'étude de l'élément volonté dans le contrat. C'est la partie la plus originale de la thèse. Elle ne manquera pas de soulever des critiques de fond, mais il sera impossible de ne pas rendre hommage à l'effort qui a été fourni par l'auteur de cette thèse. J'ajoute que M. Ionașcu étant de nationalité roumaine il y a lieu de signaler particulièrement la correction de son style juridique. Le jury a été unanime pour accorder au candidat, après une soutenance intéressante, la plus haute mention“.

Iată deci excelentele aprecieri oficiale ale Facultății juridice din Paris asupra lucrării d-lui Ionașcu.

D. Prof. Henri Capitant, care a publicat în același timp cu d-l Ionașcu o lucrare tot asupra cauzei și care făcea parte din juriul de susținere a tezei, redactând raportul său asupra tezei consideră că: „la thèse de M. Ionașcu est une très bonne étude sur une matière difficile et réputée fort obscure.

Elle prouve les qualités de juriste et la pénétration d'esprit de son auteur nous permettent de bien augurer de son avenir. En continuant à travailler comme il l'a fait jusqu'ici, M. Ionașcu deviendra certainement un excellent juriste. Je le verrais avec plaisir demeurer une année encore à la Faculté de Paris, où il pourrait achever son éducation juridique en suivant les travaux de la conférence de préparation au concours d'agrégation de droit privé“.

După cum spuneam mai sus, d-l Ionașcu a adoptat ideile metodologice ale Profesorului François Geny, care luând cunoștință de teza d-lui Ionașcu, face următoarele aprecieri: „Je viens de prendre une première et encore trop rapide connaissance de votre thèse. Et j'ai pu constater toute la personnalité que vous apportez dans l'étude de ce sujet délicat. Vous avez su tirer d'une analyse pénétrante de la jurisprudence le compliment nécessaire des doctrines insuffisantes dont on s'est contenté jusqu'ici. Je suis très fier de penser que les idées méthodologiques auxquelles m'ont conduit mes propres recherches ont su vous diriger l'important travail. Cette expérience est pour moi un précieux encouragement et un stimulant pour aller plus avant“.

Iată deci felul cum lucrarea d-lui Ionașcu a fost apreciată în străinătate. D-l Ionașcu de la întoarcerea d-sale în țară a continuat să lucreze și, astăzi toamnă, ne-a dat un studiu de doctrină și jurisprudență asupra „Sanctiunii obligațiilor ilicite“, care este o continuare la teza sa de doctorat, continuare însă tot așa de originală ca și prima sa lucrare. În sfârșit, d-l Ionașcu își continuă importanta sa activitate juridică în cursurile sale la Facultatea de drept din Cernăuți, precum și în colaborarea sa atât de mult apreciată în revistele noastre de drept.

Iată de ce am crezut necesar de a atrage atențiunea în mod deosebit atât asupra valorii excepționale a acestei însemnate lucrări de drept, cât și asupra personalității tânărului ei autor atât de elogiios apreciat de cei mai străluciți scriitori și profesori ai Universității din Paris.

C. Hamangiu

Consilier la Înalta Curte de Casație și Justiție.

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

Secția III

Audiența dela 27 Februarie 1924

Președenția D-lui Victor Râmniceanu, Prim-Președinte

Grigore Ghica-Deleni cu Ministerul de Finanțe

IMPOZIT. — CONTRIBUȚIUNI DIRECTE. — CREANȚE CARE DERIVĂ DIN OPERAȚIUNI NECOMERCIALE. — TAXAREA LOR. — ART. 42 ȘI 44 DIN LEGEA CONTRIBUȚIUNILOR DIRECTE DIN 1921.

Potrivit art. 42 și 44 din legea contribuțiilor directe de la 1921, toate creanțele cari derivă din operațiuni necomerciale sunt considerate că având caracterul juridic al unui

împrumut și deci taxabile ca producătoare de venit cu o bază impozabilă de 5%, pentru cele cari nu ar prevedea expres vre o dobândă.

No. 319. Respins, după dovedință, recursul făcut de Grigore Cioca-Deleni contra sentinței. Trib. Botoșani No. 83 923 în proces cu Ministerul de Finanțe.

S'au ascultat d-nii avocați Pol-zu-Micșunești pentru recurent, C. Marinescu-George pentru intimat și d-l Procuror general I. N. Stambulescu în concluziuni puse pentru respingerea recursului

Curtea deliberând,

Asupra motivului I de casare tras din violarea și rea interpretare a art. 42 și al. 2, lit. a din legea contribuțiilor directe din 1921 (legea Titulescu), a paragrafului 112, 114, al. 2, lit. a și 116 din instrucțiunile pentru aplicarea acestei legi și exces de putere prin denaturarea alcătuirii dintre părți.

Având în vedere că recurentul a susținut la instanțele de fond și înaintea acestei Curți că, întrucât creanța sa privilegiată de 7.000.000 lei contra unui al treilea nu conține nicio stipulațiune de dobândă, ea nu produce nici un venit, și, prin urmare, nu poate fi impusă impozitului de 15 la sută pe venitul capitalurilor mobiliare prevăzut de legea contribuțiilor dela 1921, căci nu se poate concepe un atare impozit acolo unde nu există venit;

Având în vedere că instanțele de fond au respins acest mod de argumentare și apărare al recurentului și au confirmat impunerea făcută de fisc, pe temeiul dispozițiilor art. 42 și urm. din citata lege și al instrucțiilor ministeriale pentru aplicarea ei;

Considerând că, prin art. 42 din această lege se prevede că, impozitul de 15 la sută asupra veniturilor capitalurilor mobiliare, se aplică și asupra dobânzilor și produselor de veri-ce fel a creanțelor ipotecare privilegiate și chirografare, cu excluderea acelor operațiuni comerciale care nu ar prezenta caracterul juridic al unui împrumut, iar prin art. 44 al. pen. din aceeași lege, se arată că, pentru creanțele în care nu s'a stipulat nici o dobândă, impozitul acesta se va calcula asupra dobânzii legale de 6 la sută pentru creanțele comerciale și de 5 la sută pentru celelalte;

Considerând că, din aceste dispozițiuni de lege rezultă că, în privința creanțelor de orice fel, provenite din operațiuni necomerciale — astfel cum prin decizia acestei Curți No. 975 din 1923 s'a stabilit că este cazul în speță — legea nu face nici o distincțiune; ea consideră toate creanțele care derivă din atari operațiuni necomerciale, ca având caracterul juridic al unui împrumut, taxându-le astfel ca producătoare de venit și fixând — ca bază impozabilă — pentru cele cari nu ar prevedea expres vre o dobândă, dobânda legală de 5 la sută, adică venitul probabil, pe care creditorul e presupus că-l trage din creanța sa;

Considerând că, în speță, Tribunalul aplicând această prezumțiune legală creanței recurentului și supunând-o la impozit asupra dobânzii legale de 5 la sută, întrucât altă dobândă nu se specifică în act, prin aceasta instanța de fond departe de a viola și interpreta greșit legea, a făcut o justă și exactă aplicare a ei.

Pentru aceste motive, respinge.

TRIBUNALUL ILFOV, S. I com.

Audiența dela 23 Noembrie 1923

Președintele D-lui I. Calmuschi, judecător.

Societatea pentru Industria Petrolului Moreni-Ghizdoveni cu moștenitorii defunctului Iorgu Mihailidi.

GAJIU.—(CONTRACT DE).—REMITEREA OBIECTULUI DEPUȘ IN GA-

JIU.—VALIDITATEA GAJULUI.—ART. 1685 C. CIVIL ȘI 478 C. COM.

GAJIU.—TITLURI DE CREDIT DESTINATE A FI PUSE IN GAJIU.—

REMITEREA LOR.—ART. 478 ȘI 479 C. COM.

GAJIU.—ACȚIUNI NUMINATIVE.—GAJAREA LOR.—TRANSFERT.—

INSCRIERE IN REGISTRUL SOCIETĂȚILOR.—ART. 142, 171 ȘI 479

C. COM.

GAJIU.—TITLURI ȘI CERTIFICATE PROVIZORII.—DEPUNEREA LOR

IN GAJ.—CONVERTIREA LOR IN ACȚIUNI DEFINITIVE.—MENȚI-

NEA TRANSFERTULUI.—REINSCRIEREA IN REGISTRELE SOCIE-

TĂȚII.—ART. 142, 171 ȘI 479 C. COM.

GAJIU COMERCIAL.—DOVADA LUI.—DEPUNEREA IN GAJ A ACȚI-

UNILOR.—DOVADA ACESTUI GAJ.—INDEPLINIREA DISPOZIȚIILOR

ART. 142, 171 ȘI 479 C. COM.

REGISTRE COMERCIALE.—FORTĂ PROBANTĂ.—ART. 46 ȘI 50

C. COM.

1. Gajul nu este perfect atâta timp cât creditorul nu se află în posesiunea obiectului gajat, creditorul neavând de cât numai din acest moment obligațiunea de conservare și de restituire, dreptul de retenție și de vânzare, cari sunt esențiale contractului de gaj.

2. Posesiunea titlurilor de credit destinate a servi drept gaj se transferă ca și acea a lucrurilor mobile, prin remiterea însuși a titlului, fie nominativ, fie la ordin, fie la purtător.

3. Potrivit art. 142, 171 și 479 c. comercial gajul asupra acțiunilor societăților poate fi constituit printr'un transfert înscris în registrele societății cu arătarea «pentru cauză de garanție», de oarece înscrierea în registre a transfertului și mențiunea pe corpul acțiunii sunt singurele criterii, cari arată în mod vădit că a avut loc și remiterea efectivă și reală a titlurilor gajate, fără de care nu poate exista însuși contractul de gaj, independent de eventuala existență a unui act constatător al împrumutului.

4. Titlurile sau certificatele provizorii cari sunt nominative și se liberează subscriitorilor până la emiterea acțiunilor definitive pot fi constituite în gaj cu indeplinirea formelor cerute de art. 142, 171 și 479 c. comercial, însă atunci când sunt convertite în acțiuni nominative, trebuie ca și pe aceste titluri să se aplice mențiunea transfertului pentru cauză de garanție, și în registrele societății să se înscrie din nou acest transfert asupra noilor titluri, sub sancțiunea nevalabilității și inexistenței a însăși contractului de gaj.

5. Cu toate că potrivit art. 478 c. com. gajul între părțile contractante se poate dovedi prin toate mijloacele de probă admise de legea comer-

cială, totuși atunci când e vorba de acțiunile nominative, gajarea lor nu poate să rezulte de cât din îndeplinirea dispozițiilor art. 142, 171 și 479 c. com.

6. În materie comercială registrele comerciale cari întrunesc toate condițiile de formă cerute de lege, făcând probă deplină și conținutul lor neputând fi schimbat, urmează că în contra lor ca și în contra mărturisirei, proba cu martori și prezumțiuni sunt inadmisibile.

No. 796.— Respinsă acțiunea intentată de către Societatea Anonimă pentru Industria Petrolului „Moreni-Ghizdoveni“ în contra moștenitorilor defunctului Iorgu Mihailide.

S'au ascultat d-nii avocați I. Mătescu și Meliade Adamescu pentru reclamantă și Ernest Paximade și C. H. Rosetti pentru pârâți.

Tribunalul,

Asupra acțiunii intentată de societatea anonimă pentru industria petrolului „Moreni-Ghizdoveni“ prin petițiunea înregistrată la No. 08,518 din 1920, prin care cere dela pârâțul Iorgu Mihailide, restituirea a 6.000 (șase mii) acțiuni ale societății „Stavropoleos-Moreni-Roumania Oil Properties Limited“, precum și câte 2.000 lei ca daune cominatorii pentru fiecare zi de întârziere — acțiuni deținute de pârât în mod arbitrar și fără drept.

Acțiune modificată prin petițiunea înregistrată la No. 43,613 din 1922 prin care se cere dela moștenitorii pârâțului I. Mihailide, care a decedat, ca în cazul când ar fi în imposibilitate sau ar refuza de a restitui acțiunile cerute, să fie obligați de Tribunal la plata valoarea acestor acțiuni, de o livră sterlingă fiecare, în total la plata a 6.000 livre sterlinge.

Având în vedere că se constată în fapt că pârâții se găsesc astăzi în posesiunea a unui număr de 6.000 acțiuni ale societății „Stavropoleos-Moreni“ din care un număr de 6.000 sunt cerute prin acțiunea de față de societatea reclamantă „Moreni-Ghizdoveni“ ca o restituire de gaj, și aceasta în baza scrisoarei emanată de la defunctul I. Mihailide, autorul pârâților.

Având în vedere că pârâții obiectează că din conținutul scrisorilor care prevăd aceste două obligațiuni corelative ale creditorului și debitoarei, s'ar părea că remiterea efectivă și materială a acțiunilor gajate nu a avut loc și că expresiunea întrebuințată de părți în aceste două scrisori de „transfer pe numele“ ar fi avut în vedere numai transferul juridic al acestor acțiuni nominative, care transferul însă nu a fost executat de oarece în registrele societății debitoare nu se află trecut un atare transfer pe numele creditorului, dela data de 14 Martie 1914, când s'a luat hotărârea de a se contracta un împrumut și până la data de 25 Aprilie 1915 când s'a realizat un împrumut pe gaj.

Având în vedere că, pârâții mai obiectează că, transmiterea celor 6.400 acțiuni s'a făcut la o epocă anterioară cu mult actului constatator al operațiunii împrumutului pe gaj și că, deci, ar fi chestiune de o altă operațiune.

Pârâții mai obiectează că, din operațiunile transferului acestor acțiuni găsite în patrimoniul defunctului nu rezultă gajul dar din contra un deplin drept de proprietate.

Având în vedere că, pârâții cer dela reclamantă să identifice acțiunile pe care le reclamă și susțin că chiar în cazul când în realitate acțiunile cerute astăzi ar fi fost în adevăr remise defunctului în mod efectiv, aceste acțiuni nu s'au găsit și deci nu se pot restitui iar singura soluțiune ar fi ca după identificare să se facă formalitățile necesare pentru publicare pentru faptul pierderii și emiterea de duplicate.

Având în vedere că, reclamantul în susținerile sale a obiectat:

1) Că atunci când într'un act se constată existența unui împrumut, iar creditorul se obligă că la achitarea împrumutului să remită niște acțiuni, rezultă în mod evident că acele acțiuni au fost constituite în gaj, fără a necesita vre-o altă probă intrinsecă;

2) Că nu este necesar pentru validitatea unui gaj, ca obiectul gajat să fie remis în momentul chiar al contractării împrumutului;

3) Că actul dela 25 Aprilie nu a făcut în realitate decât să lichideze între părți o situațiune preexistentă, deci gajul era primit anterior acelei date;

4) Că, acțiunile nu pot fi identificate de oarece în momentul transmisiunii nu s'au predat acțiuni definitive dar certificate provizorii, astfel că s'au schimbat numerele;

5) Că, între societatea reclamantă și defunctul I. Mihailide nu a existat alt raport juridic decât cel arătat prin acțiune, că niciodată societatea nu a vândut defunctului vre-un număr oarecare de acțiuni, că acțiunile transferate de M. Mihailide lui I. Mihailide erau averea societății, transferul pe care l'a făcut primul în calitate de mandatar al acesteia în contul gajului.

În privința primei și a doua obiecțiuni:

Având în vedere că, defunctul Iorgu Mihailide dă societății „Moreni-Ghizdoveni“ o scrisoare cu data de 22 Aprilie 1915, prin care confirmă că, în urma achitărei din partea societății a sumei de 25.000 lei plus dobânzi, se obligă să transmită pe numele societății: 6.000 acțiuni „Stavropoleos Moreni Oil Properties Limited“ a una liră sterlingă valoare nominală fiecare.

Considerând că, gajul este un contract real prin care debitorul sau un terțiu remite creditorului un lucru mobil, atribuindu-i dreptul de a se achita asupra acestui obiect cu preferința celorlalți creditori.

Considerând că, gajul nu este perfect atât timp cât creditorul nu se află în posesiunea obiectului gajat, creditorul neavând decât numai din acest moment obligațiunea de conservare și de restituire, dreptul de retenție și de vânzare care sunt esențiale contractului de gaj, tradițiunea obiectului gajat fiind necesară nu numai pentru existența acestui privilegiu, dar însuși pentru existența contractului de gaj, necesitând deci remiterea obiectului real și efectivă astfel încât debitorul să nu mai poată dispune de acest obiect.

Considerând că, posesiunea titlurilor de credit destinate a servi drept gaj, se transferă ca și acea a lucrurilor mobile, prin remiterea însăși a titlului fie nominal, fie la ordin, fie la purtător.

Considerând că, astfel fiind, urmează a examina dacă defunctului Iorgu Mihailide i s'a remis în mod real și efectiv de societatea „Moreni-Ghizdoveni“ acțiunile gajate.

Considerând că, în cursul funcționării unei societăți pe acțiuni supravin împrejurări în care societatea se găsește uneori în greutăți financiare și are nevoie de noi resurse bănești.

În astfel de cazuri, două sunt mijloacele pentru dobândirea de bani: să se emită acțiuni noi; să se contracteze un împrumut. Împrumutul poate fi contractat de societate pe credit personal, sau dând garanție o ipotecă sau un gaj.

Considerând că, în speță, se constată din chiar susținerile reclamantei că s'au dat în gaj creditorului I. Mihailide certificate provizorii reprezentând acțiuni ale societății „Stavropoleos-Moreni” și că aceste certificate au fost convertite în acțiuni nominative, după cum se constată din chiar certificatul societății „Stavropoleos-Moreni” anexat la dosar în care la punctul două se spune textual: „Acțiunile societății noastre au fost totdeauna acțiuni înregistrate, iar nu purtătoare”.

Considerând că, conform art. 479 c. comercial gajul asupra acțiunilor societăților poate fi constituit printr-un transfer înscris în registrele societății cu arătarea „pentru cauză de garanție”.

Considerând că, conform art. 171 c. comercial, proprietatea asupra unei acțiuni nominative se stabilește prin înscrierea ei în registrele asociațiilor de care vorbește art. 142, al. I.

Considerând că, cesiunea unei acțiuni nominative necesită a fi trecută și ea în registrul acțiunilor conform dispozițiilor art. 171 c. com. care însă se aplică la orice strămutare a proprietății unei acțiuni nominative și că alienarea unei astfel de acțiuni se face întotdeauna pe cale de transfer.

Considerând că, singura formă legală a constituirii unei garanții cu titluri nominative este transferul care capătă denumirea de „transfer cu titlu de garanție” sau mai simplu „transfer de garanție”.

Considerând că, astfel fiind, rezultă în mod nedoios că un astfel de transfer de garanție necesită a fi trecut în registrul acțiunilor conform dispozițiilor aceluiaș art. 171 c. com., precum și ale art. 142 c. com. care sunt imperative.

Considerând că, în genere în practică se face și pe corpul acțiunii menținute despre cesiune, deci despre transferul care a avut loc și la multe societăți chiar statutele prescriu o atare măsură.

Considerând că, absolut nici-o altă formalitate nu poate ține locul înscrierii în registru în ce privește raporturile cu societatea sau față de terții și aceasta mai ales grație caracterului imperativ al dispozițiilor articolelor mai sus citate.

În consecință, chiar dacă ar fi admisibil că în cazul când dintr'un act constatându-se existența unui împrumut cu obligațiunea creditorului ca la achitarea împrumutului să restituie niște acțiuni, ar rezulta în mod indubitabil că acele acțiuni au fost constituite în gaj, în orice caz ar necesita în mod imperios, atunci când aceste acțiuni ar fi titluri nominative, existența înscrierii în registrele societății debitoare care a constituit gajul, a transferului acțiunilor gajate, cu mențiunea „pentru cauză de garanție” conform dispozițiilor art. 479, 142 și 171 c. com.

Aceasta de oarece înscrierea transferului în registre și mențiunea pe corpul acțiunii sunt singurele criterii care arată în mod vădit că a avut loc și remiterea e-

fectivă și reală a titlurilor gajate, fără de care nu poate exista însăși contractul de gaj, independent de eventuala existență a unui act constatător al împrumutului.

Considerând că, nu încapе îndoială că se poate accorda în mod valabil un drept de gaj chiar în garanțarea unei datorii încă nesigure și viitoare și că în atare ipoteză gajul este dat sub condițiune suspensivă ca persoana creditată să se serve de credit — „acreditamento”.

Dar independent dacă gajul este constituit sub condițiune suspensivă, dacă obiectele gajate sunt titluri nominative, gajul nu va putea fi constituit decât tot cu respectarea art. 479, 142 și 171 c. com. și aceasta pentru motivele mai sus arătate — astfel că cu toate că nu este necesară pentru validitatea contractului de gaj, remiterea obiectului gajat în momentul contractării împrumutului, totuși se vor respecta dispozițiile art. de mai sus.

Considerând că, în speță din certificatele societății „Stavropoleos-Moreni” eliberate la Londra cu data de 16 August și 18 Octombrie a. c. de către secretarul societății cât și din certificatul aceleiași societăți cu data de 5 Octombrie 1922, aflate la dosar în copie, se constată fără posibilitate de dubiu că registrele societății se găseseră transferate un număr de 6.400 acțiuni ale acestei societăți pe numele lui I. Mihailide, complect plătite și fără mențiunea „pentru cauză de garanție”, deci transferate în deplină proprietate.

Considerând că, astfel fiind reclamanta nu dovedește cu nimic că s'au transferat acțiuni în gaj pe numele lui I. Mihailide, conform dispozițiilor art. 479, 142 și 171 c. com. deci că, ar fi avut loc atât transferul juridic cât și remiterea reală a acțiunilor cerute prin acțiunea de față.

În ce privește a treia și a patra obiecțiune:

Considerând că, dacă în speță cele 6.400 acțiuni găsite în patrimoniul defunctului I. Mihailide ar fi reprezentat o garanție constituită de societate în contul de sume avansate de defunct societății sau ca o garanție constituită sub condițiunea suspensivă a contractării împrumutului și că actul constatător al împrumutului cu data de 25 Aprilie 1915 nu ar fi fost făcut decât pentru a fixa în mod definitiv între părțile contractante o situațiune preexistentă, aceasta nu avea efect de a schimba în nimic condițiunile impuse de lege pentru constituirea unei atari garanții pentru motivele mai sus expuse.

Considerând că, cu ocaziunea emisiunilor de acțiuni, se poate foarte bine ca din diferite motive să se emită titluri provizorii sau mai bine zis „certificate provizorii” care sunt nominative și se eliberează subscriitorilor în așteptarea acțiunilor când se va face conversiunea.

Considerând că, aceste „certificate provizorii” au un număr de ordine care sunt un mijloc de control și care dacă se schimbă în acțiuni aceste numere de ordine se pot foarte bine schimba.

Considerând însă că, în cazul când astfel de certificate provizorii ar fi constituite în garanție ele fiind titluri nominative desigur că un astfel de transfer de garanție se va face conform dispozițiilor codului de comerț în articolele mai sus citate,

În cazul însă, când astfel de certificate provizorii dupe ce au fost constituite în garanție sunt convertite în acțiuni nominative care în special au și acestea numere de ordine, chiar dacă aceste numere de ordine au fost schimbate cu ocaziunea conversiunii și astfel nu mai concordă cu numerile de ordine ale certificatelor provizorii care reprezintă aceste acțiuni, titlurile convertite vor purta asupra lor pecetia transfertului pentru cauză de garanție iar în registrele societății conform art. 142 c. com. se va înscrie din nou sau se va face mențiune despre acest transfert care poartă asupra noilor titluri cu numerile de ordine schimbate și aceasta pentru faptul că aceste noi titluri vor trebui transferate atât juridic cât și în mâinile creditorului gagist, sub sancțiunea nevalabilității a însăși contractului de gaj.

În ce privește a cincea obiecțiune :

Considerând că, din certificatul emanat de la societatea „Stavropoleos-Moreni“ eliberat de secretarul acestei societăți la Londra, cu data de 18 Octombrie 1923 se constată că cele 6.400 acțiuni găsite în patrimoniul defunctului I. Mihailide au fost transferate defunctului în modul următor: certificatul No. 49 pentru 2.000 acțiuni cu numerile 73.808—75.807 inclusiv, la data de 5 Februarie 1913 și certificatul No. 53 pentru alte 2.000 acțiuni cu numerile 114.468—116.867 inclusiv la data de 26 Februarie același an, pe deplin plătite, au fost cesionate și transferate defunctului de către M. Mihailide, pe cale de cesiune obișnuită executată în regulă între ambele părți și înregistrată în registrele societății; certificatul No. 88 pentru 2.400 acțiuni de capital ale acestei societăți cu numerile 114.468 până la 116.867 inclusiv și la data de 18 Martie 1914, pe deplin plătite, au fost cesionate și transferate defunctului cesionar de către Societatea „Moreni-Ghizdoveni“, pe cale de cesiune obișnuită, executată în regulă între ambele părți, și înregistrată de asemenea în registrele societății.

Considerând că, din aceste registre rezultă că, transfertul acestor acțiuni s'a făcut pe numele defunctului în deplină proprietate, iar nici decum „pentru cauză de garanție“, deci nu au fost constituite în gaj.

Considerând că, conform art. 478 c. com. se cere un act scris în ce privește contractul de gaj față de terții, act scris care se cere pentru apărarea drepturilor acestora, spre a fi proteguiti contra convențiilor făcute în prejudiciul lor.

Considerând că, conform dispozițiilor aceluiași articol gajul constituit se constată între părțile contractante, prin toate probele admise de legea comercială și prevăzute în art. 46 din acest codice, exceptând dispozițiile art. 479 c. com. care stabilește anumite derogări în ce privește gajul cambiilor, titlurilor la ordin, creanțelor și drepturilor incorporale, acțiunilor, părților de interes, obligațiilor nominale, etc.

Considerând că, în ce privește gajul acțiunilor nominative sunt anumite dispoziții ale codului de comerț, mai sus citate, care necesită imperios a fi respectate.

Considerând că, conform principiilor expuse, registrul din art. 142, al. 1 c. com. fiind baza raporturilor directe între societate și acționari, totuși mențiunile lui pot fi rectificate pentru eroare, dol, violență sau fals.

Considerând că, în drept comercial în materie de probă, registrele comerciale care intrunesc toate condițiile de formă cerute de lege, fac probă deplină,

și că conform dispozițiilor art. 52 c. comercial, conținutul lor nu se poate scinda și că astfel fiind consecința este că proba din registre necesită a fi considerată ca o mărturisire, căci numai de dânsa zice în mod formal codul civil că nu se poate divide.

Considerând că, nu este admisibil ca, autorul unei mărturisiri, făcută în registrele pe care legea le declară o probă deplină, să o poată combate prin martori sau prezumțiuni, mărturisire care necesită a fi crezută în contra celui care a făcut-o și a fi considerată ca o „probatio probatissima“.

În consecință, atunci când din registrele societății reclamante „Moreni-Ghizdoveni“ reiese în mod evident că acțiunile cerute astăzi părților au fost transferate sau mai bine zis alienate defunctului I. Mihailide, în deplină proprietate, și deplin plătite, și că între defunct și Societate nu au fost raporturi decât dela cedent la cesionar, iar nici decum raporturi dela debitor la creditor gagist, mărturisirea făcută în aceste registre nu o poate combate reclamanta prin afirmarea că a făcut în registrele sale o inscripțiune neadevărată, căci ar fi să se acuze singură de delictul de fals comercial și „nemo auditus suam torpitudinem alegans“.

Iar în ce privește dolul, violența, falsul sau eroarea, mențiunile din registre, societatea reclamantă putea să le rectifice în baza principiilor de mai sus, numai dacă ar fi victima unei astfel de manopere, ceace în speță nu se constată.

În consecință nu poate fi admisibilă proba cu martori cerută de societatea reclamantă spre a dovedi că între societate și defunctul I. Mihailide nu a existat alte raporturi juridice decât cele afirmate prin acțiunea de față și că M. Mihailide nu a lucrat decât ca mandatar iar acțiunile revendicate erau averea acestuia, atunci când în baza principiilor mai sus expuse o astfel de probă nu poate fi cerută de oarece nu trebuie uitat că cele 2.400 acțiuni cu numerile 114.468—116.867, reprezentate prin certificatul No. 88 au fost cedate chiar de societatea reclamantă „Moreni-Ghizdoveni“ în deplină proprietate, fiind complet achitate, defunctului I. Mihailide.

Considerând deasemenea că, reclamanta răspunzând în instanță la interogatoriu, a declarat că, acțiunile pe care le pretinde poartă numerile 88.808—118.807, iar acțiunile găsite în succesiunea defunctului I. Mihailide, în realitate poartă cu totul alte numere și că acest răspuns la interogatoriu este o mărturisire judiciară, care odată făcută nu se mai poate revoca de oarece mărturisirea profitând părții adverse, aceasta este presupusă a o fi receptat în mod tacit, independent de orice declarațiune expresă de voință din partea ei.

Considerând că, asupra afirmațiunii făcută de reclamantă că din cauza conversiunii titlurilor provizorii în acțiuni s'ar fi schimbat numerile de ordine și aceasta ar fi cauza nepotrivirii răspunsului la interogatoriu cu realitatea, această afirmațiune a fost analizată la obiecțiunea a patra făcută de reclamantă.

Considerând că, numerile de ordine servesc ca să individualizeze acțiunile unei societăți și că situațiunea acțiunilor astfel individualizate se găsește în registru acțiunilor conform dispozițiilor sus menționatului articol 142 c. com. care registru trebuie să fie oglinda fidelă a realității.

Astfel fiind, societatea reclamantă era prin excelență

în măsură ca să cunoască numerile acțiunilor date în garanție defunctului I. Mihailide, chiar dacă cu ocaziunea conversiunii titlurilor provizorii aceste numere de ordine s'ar fi schimbat și în consecință justificarea neveracității afirmațiunii făcută la interogatoriu nu este serioasă.

Considerând că, din întreg raționamentul mai sus expus precum și în baza considerentelor reese în mod evident că remiterea reală și efectivă a acțiunilor pe care societatea reclamantă pretinde că s'au dat în garanție a împrumutului de lei 25.000 acordat de defunctul I. Mihailide, nu a avut loc; că nici măcar transferatul pentru cauză de garanție nu a fost înscris în registrele societății conform cerințelor legii; că, acțiunile pe care le pretinde astăzi societatea se găsește în imposibilitate de a le individualiza.

Considerând că, se constată în mod indubitabil că, cele 6.400 acțiuni „Stvropoleos-Moreni“ găsite în succesiunea defunctului I. Mihailide au fost transferate în deplină proprietate pe numele defunctului cu un an înaintea deciziei societății de a contracta împrumutul și cu doi ani înaintea efectuării împrumutului și că, cesiunea acestora rezultă dintr'o altă operațiune care nu interesează instanța și nici decum dintr'o operațiune de gaj.

Considerând că, astfel fiind, urmează ca Tribunalul să respingă acțiunea ca nefundată.

Pentru aceste motive, redactate de d-l judecător supleant, Raul Mărgăritescu, respinge acțiunea.

Semnați: I. Calmuski, Raul Mărgăritescu

TRIBUNALUL BACAU, Secția I.

Audiența de la 1 Noembrie 1923

Președinția D-lui C. Mălinescu, judecător.

Gheorge Toma cu Ion Neacșu.

APEL. — INTRODUCEREA LUI ÎNAINTE DE COMUNICARE. — DACĂ SE MAI POATE INTRODUCE UN AL DOILEA APPEL ȘI ÎN CE TERMEN. — ART. 99 DIN LEGEA JUDECĂTORIILOR DE OCOL ȘI 317 PR. CIVILĂ.

Când o parte introduce un apel înainte de a i se fi comunicat hotărârea primei instanțe, această introducere dovedind cunoașterea hotărârei apelate, echivalează cu o comunicare, astfel că partea nu mai poate introduce un nou apel, de cât dacă se găsește înăuntrul termenului de apel, socotit de data aceasta de la introducerea primului apel și indiferent dacă acest prim apel a fost regulat sau nu făcut.

No. 283.— Respins ca inadmisibil apelul făcut de Gh. Toma Jugaru în contra cărții de judecată No. 28/923 a Judecătoriei Ocolului Onești dată în proces cu Ion Neacșu.

S'au ascultat D-nii avocați Grigore Mărză din partea apelantului și M. Văgăonescu din partea intimatului.

Tribunalul.

Asupra incidentului ridicat de intimatul reclamant I. Neacșu prin avocatul său prin care se cere a se respinge ca inadmisibil al doilea apel introdus de Gh. Jugaru prin cererea înregistrată sub No. 2.515 din 1923 în contra cărții de judecată civilă No. 28 din 1923 a judecătoriei Onești, pentru motivul că, în contra acestei cărți de judecată s'a mai făcut un apel de Gh. Jugaru, depus la Judecătoria Onești sub No. 2073 din 16 Aprilie 1923 apel care s'a anulat de acest Tribunal ca neregulat.

Având în vedere lucrările dela dosarul cauzei și concluziunile puse de părți în instanță;

Având în vedere că, potrivit dispozițiilor art. 99 din legea Judecătorilor de ocoale, termenul de apel la Tribunal în contra cărților de judecată date de judecătorul de Ocol în prima instanță este de 10 zile, și curge de a 2-a zi pentru persoanele care au fost față la judecată, iar pentru cele lipsă de a doua zi dela comunicare;

Considerând că, dispoziția art. 99 legea Judecătorilor de Ocoale de a se comunica părții adverse copie depe hotărârea pronunțată de prima instanță în lipsa sa, are tocmai de scop de a face cunoscut și acestei părți existența hotărârei și cuprinsul ei dat în contra sa, pentru ca ea cunoscând hotărârea dată să aprecieze dacă e cazul a se adresa instanței de apel spre a pune în discuție pricina;

Considerând că, curgerea termenului de apel dela comunicare pentru părțile care au lipsit fiind o pășuire acordată de legiuitor celui care a lipsit, comunicare de altfel impusă celei care a fost față la judecarea pricinii la prima instanță, rezultă că, partea care a lipsit poate introduce apel și înainte de comunicarea hotărârei învestind în felul acesta valabil instanța de apel cu ceretarea din nou a pricinii; urmează deci că, odată apelul introdus, partea se presupune că cunoaște prima hotărâre sau a cunoscut-o la introducerea apelului și deci prin aceasta renunță implicit la comunicarea hotărârei, formalitate care devine superflue din moment ce scopul pe care legiuitorul l-a avut în vedere la comunicarea hotărârilor se găsește realizat prin introducerea apelului;

Că, în atari condițiuni, introducerea apelului echivalând cu o comunicare a hotărârei, urmează că dela data introducerii apelului se produc și efectele pe cari legea le prescrie ca consecință a comunicării hotărârei, astfel că un nou apel nu se mai poate introduce valabil de parca, decât dacă se găsește înăuntrul termenului de apel, care în o atare ipoteză curge dela introducerea primului apel, chiar neregulat făcut și înainte de a fi intervenit o hotărâre asupra primului apel — pentru ca cu ocazia acestui nou apel să nu se poată invoca autoritatea de lucru judecat a primului apel.

Considerând că, în speță, apelantul Gh. Jugaru, introducând un prim apel neregulat la 16 Aprilie 1923, introducerea echivalează cu comunicarea hotărârei primei instanțe, apel care s'a anulat de Tribunal ca neregulat, termenul legal de apel pentru sus numitul a început să curgă de a doua zi, astfel că apelantul Gh. Jugaru, nu mai putea face un apel valabil decât înaintea expirării celor zece zile dela introducerea primului apel și înainte ca să fi intervenit o hotărâre asupra lui.

Că, munitul făcând acest nou apel tocmai la 26 Iunie 1923, apelul deși regulat ca formă este introdus peste termenul de zece zile dela comunicare, în speță dela introducerea primului apel, și posterior sentinței Tribunalului dată asupra primului apel, astfel că, din acest punct de vedere incidentul este fundat și cată a-l admite ca atare urmând ca apelul de față să fie respins ca inadmisibil.

Pentru aceste motive, redactate de D-l C. Mălinescu judecător de ședință, respinge, etc.

Semnați: C. Mălinescu, Mina Garovei.